

## L'esforç de Maragall

- 20 ene. 2014
- La Vanguardia (Català)
- Francesc Marc Álvaro [www.francescmarcavaro.cat](http://www.francescmarcavaro.cat)

El socialisme català ha fracassat a l'hora de canviar el concepte del socialisme espanyol sobre Catalunya

El millor resultat del PSC en unes eleccions catalanes el va fer Pasqual Maragall l'any 1999, quan va guanyar en vots, però no en escons, Jordi Pujol. Abans d'aquells intensos comicis, vaig escriure un llibre-entrevista sobre qui havia estat gran alcalde olímpic i vaig visitar-lo a Roma, on es va retirar un mesos després de deixar l'Ajuntament. En el moment de preparar aquell volum, Maragall encara no havia acceptat el repte de lluitar pel Govern però tots els rumors apuntaven que hi hauria batalla definitiva entre els dos principals líders catalans de la transició. Així va ser: el socialista estava en el seu millor moment i el nacionalista acusava un fort desgast, però a l'onada de canvi del maragallisme li va faltar una mica de sort. Alguns van dir que el partit –sempre recelós amb les idees de Maragall– no va acabar de creure-s'ho.

Vaig trobar un exalcalde feliç a la capital italiana, on feia classes i anava pensant sobre el futur. Desprenia entusiasme i sabia seduir –com sempre– els seus interlocutors. Era una època en què parlava sovint de “federalisme asimètric” mentre a Madrid governava el primer Aznar, el que va ser centrista perquè necessitava el suport de CiU i PNB. En aquelles converses tranquil·les explicava que “hi ha nacionalisme implícit d'Estat, que és el que ho frustra tot” i feia una distinció interessant sobre l'acollida que tenien en el PSOE les seves tesis: “Sí que són receptius, ideològicament ho són; el que no ho són és nacionalment, culturalment. Per tant, el que jo proposo és un esforç cultural clar”.

La manera com l'actual direcció del PSC, amb Navarro al capdavant, ha decidit subordinar el seu paper als interessos de la direcció del PSOE, posa en evidència que l'esforç cultural que proposava Maragall fa quinze anys, per influir en la mentalitat del socialisme espanyol, no s'ha fet o no s'ha fet prou. Per entendre que les coses no passen per casualitat cal tenir memòria: l'endemà que el Parlament aprovés el nou Estatut, el 30 de setembre del 2005, el ministre Montilla va expressar les seves crítiques sobre el text i va anunciar que presentaria esmenes durant el tràmit a les Corts espanyoles. Després, el president Montilla va ser el primer en defensar el que inicialment no volia, va descobrir que la presidència pesa i molt.

El que avui passa al PSC expressa el fracàs del socialisme català a l'hora de modificar el concepte del socialisme espanyol sobre Catalunya i respon a una tendència creixent des de l'any 2010, consistent en l'entrada al sobiranisme d'antics teòrics federalistes. La consistència argumental del nou sobiranisme deu molt a les aportacions fines d'aquests experts, que compartien el somni de Maragall. El seu desengany ha estat el pròleg de gestos com els protagonitzats darrerament per Geli, Elena i Ventura, i diversos càrrecs locals.

